

ആരാണീ ഹിന്ദുക്കൾ, എന്താണവരുടെ മതം?

സുധീർ പണിക്കരീട്ടിൽ

സപ്ത സിന്ധുക്കൾ നനച്ച് വളർത്തിയ ഒരു നദീതടസംസ്കാരത്തിന്റെ അവശിഷ്ടങ്ങൾ ഇന്ത്യയുടെ വടക്ക് പടിഞ്ഞാറ് ഭാഗത്ത് ഉത്ഭവനം ചെയ്തപ്പോൾ കണ്ടെത്തുകയുണ്ടായി. മോഹൻജോദാരോ, ഹാരപ്പ എന്നീ പേരിലറിയപ്പെടുന്ന ആ പ്രദേശങ്ങളിൽ ക്രൂസ്സുവിനു ഏഴായിരം വർഷങ്ങൾക്ക്മുമ്പ് (വർഷത്തെചൊല്ലി തർക്കങ്ങൾ ഉണ്ട്) നാഗരികതയെപ്പറ്റി നല്ലപോലെയറിയുന്ന ഒരു ജനവിഭാഗം പാർത്തിരുന്നതായി ഗവേഷകർ കണ്ടെത്തി. അവരിൽ കറുത്ത നിറവും, പൊക്കക്കുറവുമുള്ള ദ്രാവിഡരായിരുന്നു അവിടത്തെ പൂർവ്വനിവാസികൾ. പിന്നീട് കാസ്പിയൻ സമുദ്രത്തിന്റെ തീരത്ത് നിന്നും മദ്ധ്യേഷ്യയിൽ നിന്നും അശ്വാരൂഢരായ വെളുത്ത തൊലിയുള്ളവർ പൊടിപാറിച്ച്കൊണ്ട്,, കൊടി പാറിച്ച്കൊണ്ട് വന്ന് ദ്രാവിഡരെ യുദ്ധത്തിൽ തോൽപ്പിച്ച് അവരുടെ ഭൂമിയും സ്വത്തുക്കളും കരസ്ഥമാക്കി. സമാധാനപ്രിയരായ ദ്രാവിഡരിൽ കുറേപ്പേർ ദക്ഷിണപഥത്തിലേക്ക് പലായനം ചെയ്തു ആര്യന്മാർ എന്ന പേരിൽ സ്വയം

അഹങ്കരിച്ച് അവിടെ കുടിയേറിപാർത്ത ഇവർക്ക് നിരന്തരം ദ്രാവിഡരുമായി യുദ്ധം ചെയ്യേണ്ടി വന്നിരുന്നു. അതിനു പുറമെ പ്രകൃതിയും അവരുടെ മുന്നിൽ ഒരു പേടിസ്വപ്നമായി.. വെള്ളപ്പൊക്കവും, പേമാരിയും, കൊടുങ്കാറ്റും, വരൾച്ചയുമെല്ലാം അവരെ ഭയപ്പെടുത്തി. പ്രകൃതിശക്തികളെ ഉപാസിച്ചാൽ ഐശ്വര്യപൂർണ്ണമായ ജീവിതം കെട്ടിപടുക്കാമെന്ന മോഹത്തോടെ അവർ യജ്ഞങ്ങൾ നടത്തി. ആ യജ്ഞങ്ങളിൽ പ്രകൃതി ദേവതകളെ പ്രീതിപ്പെടുത്താനുള്ള കീർത്തനങ്ങൾ അവരുണ്ടാക്കി ആലപിച്ചു. അവയുടെ സമാഹാരമാണ് ഋഗ്വേദസംഹിതകൾ.

അത് കൊണ്ട് ഹിന്ദുയിസം ആര്യന്മാർക്ക് മുമ്പുണ്ടായിരുന്നോ, ആര്യന്മാർക്ക് ശേഷമുണ്ടായോ, അതോ ദ്രാവിഡരുടേതാണോ എന്ന കാര്യത്തിൽ തർക്കങ്ങൾ ഉണ്ട്. ഹിന്ദു എന്ന പേരു കൊടുത്തത് പേർഷ്യക്കാരാണെന്ന് കാണുന്നു. സിന്ധുനദിക്ക് അവർ ഹിന്ദു എന്നാണു പറഞ്ഞിരുന്നത്. സംസ്കൃതത്തിലെ “സ” പുരാതന പേർഷ്യയിൽ “ഹി” യായി മാറുമായിരുന്നു. ഹിന്ദു പിന്നെ ഇന്ത്യയായത് ഗ്രീക്കുകാർ മുഖേനയോണു. അവർക്ക് “ഹി” എന്നുചുരിക്കാൻ പ്രയാസമായപ്പോൾ “ഹി” കളഞ്ഞ് ഇന്ത്യ എന്നാക്കി. സിന്ധുനദിക്കക്കരെ താമസിക്കുന്നവർ അങ്ങനെ “:ഹിന്ദു” എന്നും “ഇന്ത്യ” എന്നും അറിയപ്പെട്ടു. എന്നാൽ ഇവർ ഒരു പ്രത്യേക മതവിഭാഗത്തിൽപ്പെട്ടിരുന്നില്ല. ഹിന്ദുയിസം എന്നറിയപ്പെടുന്നതിനു മുമ്പ് ഇത് സനാതന ധർമ്മം എന്ന പേരിലറിയപ്പെട്ടിരുന്നു. സിന്ധുനദീതടസംസ്കാരം ദ്രാവിഡ , ആര്യ, മായൻ, ഈജിപ്ഷ്യൻ ഗ്രീക്കുസംസ്കാരങ്ങളുടെ ഒരു സമ്മിശ്രമാണെന്ന് പറയാവുന്നതാണ്.

ഭൗതിക ജീവിതത്തിന്റെ അഭിവൃദ്ധിക്കുള്ള വെമ്പലായിരുന്നു സിന്ധുനദീതട നിവാസികളുടെ സ്കോത്രങ്ങളിൽ നിറഞ്ഞ് നിന്നത്. പുരാതനഭാരതത്തിന്റെ സംഭാവനയായ ഈ സംഹിതകളിൽ മനുഷ്യ മനസ്സിന്റെ ചിന്താശക്തിയും, സൗന്ദര്യബോധവും, നിറഞ്ഞ് കവിയുന്നു. ഋഗ്വേദത്തിലെ ഒരു സൂക്തം കേൾക്കുക“ ഗായകാ, നിന്റെ വാക്കുകൾ വരാന്തിരിക്കുന്ന തലമുറയിലും പ്രതിദ്ധാനിക്കുമെന്ന് മറക്കാതിരിക്കുക..

വേദങ്ങൾ എന്നാൽ എല്ലാറ്റിനേയുംക്കുറിച്ചുള്ള അറിവ് എന്നർത്ഥം. വേദ എന്നാൽ ഈശ്വരന്റെ

വാക്കുകൾ എന്നർത്ഥം കൂടിയുണ്ട്. കാരണം രൂഷിമാർക്ക് ശ്രുതിയായി ഈശ്വരൻ കൊടുത്ത ഉപദേശങ്ങളാണിതിന്റെയുള്ളടക്കമെന്നത് തന്നെ.. വേദങ്ങൾ നാലെണ്ണമുണ്ട്. ഋഗ്വേദം, യജുർവേദം, സാമവേദം, അഥർവവേദം. വേദങ്ങൾക്ക് നാല് വിഭാഗങ്ങൾ ഉണ്ട്. അവ സംഹിത= സ്തോത്രങ്ങൾ അടങ്ങിയ മന്ത്രങ്ങളുടെ സമാഹാരം. ബ്രഹ്മ്മണാസം= പുജയും, അനുഷ്ഠാനങ്ങളും നിർവ്വഹിക്കുന്നതിനുള്ള നിർദ്ദേശങ്ങൾ, ആരണ്യകങ്ങൾ =പരമമായ സത്യത്തെക്കുറിച്ചുള്ള അന്വേഷണം ഉപനിഷത്ത്= ഭാരതീയദർശനങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള തത്ത്വജ്ഞാനപരമായ പ്രബന്ധങ്ങൾ. വേദങ്ങളിൽ ഇല്ലാത്തത് ഒരിടത്തുമുണ്ടാകില്ലെന്ന് വിശ്വസിച്ചു വരുന്നു. ഓരൊരുത്തരും ജീവിതത്തിൽ അനുഷ്ഠിക്കേണ്ട ശരിയായ മാർഗ്ഗങ്ങളെപ്പറ്റി ധർമ്മശാസ്ത്രങ്ങൾ എന്നറിയപ്പെടുന്ന സ്മൃതികൾ ഉണ്ട്. ഇവ ഓർമ്മിച്ചിരിക്കേണ്ടവയായതിനാൽ ഇതിനെ സ്മൃതി എന്ന് വിളിക്കുന്നു. മനുവിന്റെ സ്മൃതികളടക്കം പതിനെട്ട് സ്മൃതികൾ ഉണ്ട്. വേദങ്ങളെ നല്ല പോലെ ശ്രദ്ധിക്കുകയും ഉൾക്കൊള്ളുകയും ചെയ്ത പതിനെട്ട് ഋഷിമാരാൽ സമാഹരിക്കപ്പെട്ടതാണീ സ്മൃതികളെങ്കിലും കാലാന്തരത്തിൽ സ്വാർത്ഥതാൽപ്പര്യക്കാരുടെ കൈ കടത്തലും, അവരുടെ പൊള്ളയായ നിയമങ്ങളും, ഇതിൽ ഉൾപ്പെടുന്നത് മൂലം സ്മൃതികൾ പലപ്പോഴും ചോദ്യശരങ്ങൾക്കിരയാകുന്നുണ്ട്. ന സ്ത്രീ സ്വാതന്ത്ര്യമർഹി എന്ന് മനു പറയുമ്പോൾ തന്നെ സ്ത്രീയുടെ കവിശ്വരങ്ങളിൽ കൂടി കണ്ണീരൊഴുകാത്ത വിധം ഓരോ പുരുഷനും അവളോട് പെരുമാറണമെന്ന് അനുശാസിക്കുന്നുണ്ട്. അങ്ങനെ കണ്ണൂന്നിർ വീഴ്ക്കുന്നവർ അവരുടെ കുലത്തോടുകൂടി സംഹരിക്കപ്പെടുമെന്നുമുണ്ട്. ഒരു പക്ഷെ ഈ സ്മൃതികളുടെ പ്രഭാവം കൊണ്ടാകാം അപരിചിത്രയ സ്ത്രീകളെപ്പോലും “അമ്മ” “ചേച്ചി” എന്നിങ്ങനെ സംബോധന ചെയ്യുന്നത്. നിർഭാഗ്യവശാൽ ഷണ്ഡതാമുള്ള കുറേപേർ ചേർന്ന് സ്ത്രീകൾക്ക് അതിക്രമവും, ഭീകരവുമായ വിലക്കുകളും, ദണ്ഡനങ്ങളും എഴുതി ചേർത്തു. സ്ത്രീയെ ആസ്വദിക്കാൻ കഴിയാത്ത ഷണ്ഡന്മാർ നമ്മുടെ സമുദായത്തിലും അവളെപ്പറ്റി ദുഷ്യം പറഞ്ഞ് നടക്കുന്നത് തു കാഴ്ചയാണല്ലോ. വൈദികകാലത്ത് സ്ത്രീകൾക്ക് മാന്യമായ സ്ഥാനം കൊടുത്തിരുന്നു. യാജ്ഞവൽക്കനോട് ചോദ്യങ്ങൾ ചോദിച്ച ഗാർഗി അവരിൽ പ്രമുഖയാണു്. അത്തരം സ്ത്രീകളെ ബ്രഹ്മ്മവാദിനി (വേദാന്തിയെന്നതിന്റെ സ്ത്രീലിംഗം) എന്ന് വിളിച്ചിരുന്നു.

ഭാരതീയ ദർശനങ്ങളെ ആറായി തിരിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇവയിൽ അദ്വൈതദർശനവും, ദൈവദർശനവുമാണു പ്രധാനം. ദൈവത ദർശനത്തിൽ ധാരാളം ഉപദർശനങ്ങൾ ഉണ്ട്. അവരിൽ ആസ്തികരും (ദൈവമുണ്ടെന്നുള്ളവർ) നാസ്തികരും (ദൈവമില്ലെന്നുള്ളവർ) ഉണ്ട്. ഇവരിൽ ചാർവാകദർശനക്കാർ സ്വർഗ്ഗവും നരകവുമില്ലെന്ന് വിശ്വസിക്കുന്നു. ജീവിതാസ്വാദനം തന്നെ ജീവിതത്തിന്റെ ലക്ഷ്യമായി അവർ കാണുന്നു. അദ്വൈതദർശനമനുസരിച്ച് ജീവാത്മാവും പരമാത്മാവും ഒന്നാണു്.അവർക്ക് ഈ ലോകം വെറും മായയാണു. സത്യവുമില്ല, മിഥ്യയുമില്ല.

ഉപനിഷത്തുകൾ 108 എണ്ണമുണ്ടെങ്കിലും പ്രധാനപ്പെട്ടവ പത്താണു്. അവ ഈശം, കേനം, കും, പ്രശ്നം, മുണ്ഡകം, മാണ്ഡൂക്യം, തൈത്തിരീയം, ഐത്രേയം, ഛന്ദോഗ്യം, ബ്രഹ്മദാരണ്യകം എന്നിവയാണു. ഉപനിഷത്തുകൾ മനുഷ്യരോട് നിർദ്ദേശാകാൻ ആഹ്വാനം ചെയ്യുന്നു. സ്വാമി വിവേകാനന്ദൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രസംഗത്തിൽ ഒരു സംഭവം ഇങ്ങനെ വിവരിക്കുന്നു. സിന്ധുനദീ തടത്തിന്റെ പ്രാന്തപ്രദേശങ്ങളിലെ ഒരു വനത്തിൽ പൂർണ്ണനഗായ ഒരു സന്യാസി ഒരു കല്ലിന്മേൽ ഇരിക്കുകയായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ബുദ്ധിയില്ല, വിവേകത്തിലും സംത്രൂപ്പനായ മഹാനായ അലക്സാണ്ടർ ചക്രവർത്തി സ്വർണ്ണവും, പദവികളും നൽകി ആ സന്യാസിയെ ഗ്രീസിലേക്ക് ക്ഷണിച്ചു. ത്രുണം പോൽ ആ ക്ഷണം സന്യാസി നിരസിച്ചപ്പോൾ ഒരു ചക്രവർത്തിയുടെ അധികാര സ്വരത്തിൽ അലക്സാണ്ടർ ഗർജ്ജിച്ചു. “ എന്റെ കൂടെ വന്നില്ലെങ്കിൽ അങ്ങയെ ഞാൻ കൊല്ലും.“

സന്യാസി അത് കേട്ട് പൊട്ടിച്ചിരിച്ചുകൊണ്ട് പറഞ്ഞു. ഇത് പോലൊരു നൂണ നിങ്ങൾ ജീവിതത്തിൽ പറഞ്ഞ് കാണുകയില്ല. ഈ ഭൗതികലോകത്തിന്റെ ചക്രവർത്തിയായ നിങ്ങൾക്ക് എന്നെ കൊല്ലാൻ കഴിയില്ല. ഞാനൊരിക്കലും ജനിച്ചിട്ടില്ല. ഞാൻ മരിക്കുകയില്ല. ഞാൻ സർവ്വ വ്യാപിയും, സർവ്വജ്ഞാനിയുമാണു. ഉപനിഷത്ത് പഠനം ബ്രഹ്മ്മജ്ഞാനം നൽകുന്നു. തന്മൂലം ഈ ലോകത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ഭയം അതില്ലാതാക്കുന്നു. വേദങ്ങളുടെ രഹസ്യങ്ങൾക്ക് മുർത്ത രൂപം നൽകുന്നു ഉപനിഷത്തുകൾ. ഭഗവദ്ഗീത ഉപനിഷത്തുകളുടെ സാരാംശമാണു്. ഭഗവദ്ഗീത നാലാമദ്ധ്യായം പത്താം വാക്യം പറയുന്നു. “രാഗം. ഭയം,ക്രോധം” എന്നിവ ഇല്ലാത്തവരായി എന്നിൽ ലീനമായ ചിത്തത്തോടെ എന്നെത്തന്നെ ആശ്രയിച്ച് അനേകം പേർ ജ്ഞാനതപസ്സിനാൽ ആത്മസാക്ഷാത്കാരത്തെ പ്രാപിച്ചിട്ടുണ്ട്.

ഗീതയിൽ തന്നെ രണ്ടാമദ്ധ്യായം. ഇരുപതാം വാക്യത്തിൽ നമ്മൾ ഇങ്ങനെ വായിക്കുന്നു. ആത്മാവ് ഒരിക്കലും ജനിക്കുന്നില്ല, ഒരിക്കലും മരിക്കുന്നില്ല, ഒരിക്കൽ ഉണ്ടായിട്ട് പിന്നെ ഇല്ലാതാവുകയോ, ഇല്ലാതിരുന്നിട്ട് പിന്നെ ഉണ്ടാവുകയോ ചെയ്യുന്നില്ല. ജന്മരഹിതവും എന്നും ഒരേ രൂപത്തിലിരിക്കുന്നവനും എന്നനത്തെക്ക്മുള്ളവനും പണ്ടു പണ്ടുള്ളയുവനുമായ ഈ ആത്മാവ് ശരീരം നശിക്കുമ്പോഴും നശിക്കുന്നില്ല. ഈ ആശയത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനം നമ്മൾ കോപനിഷത്തിൽ കാണുന്നു. “മരണശേഷം” എന്ത് എന്നന്വേഷിച്ച് പോയ നചികേതസ്സ് എന്ന ബാലൻ യമനിൽ നിന്ന് ആ രഹസ്യം മനസ്സിലാക്കുന്നു. “മരണശേഷം എന്ത്? എന്ന ചോദ്യം ഇക്കാലത്ത് കാശുണ്ടാക്കാനുള്ള എളുപ്പമാർഗ്ഗമാണ്. സത്യം എന്താണെന്നവർ അറിയുന്നുമില്ല. യമൻ നചികേതസ്സിനോട് പറഞ്ഞു. ”ശ്രേയസ്സ് എന്നും പ്രേയസ്സ് എന്നും ജീവിതത്തിൽ രണ്ട് ലക്ഷ്യങ്ങൾ ഉണ്ട്. ആദ്യത്തേത് ശാശ്വതമായ സുഖം നൽകുമ്പോൾ രണ്ടാമത്തേത് ഭൗതിക സുഖത്തിനുവേണ്ടി നമ്മെ ഓടിക്കുന്നു. അതിൽ ബദ്ധശ്രദ്ധരായവർക്ക് പരലോകത്തെപ്പറ്റിയോ, അത് പ്രാപിക്കാനുള്ള സാധനങ്ങളെപ്പറ്റിയറിയാനോ കഴിയുന്നില്ല. ഇക്കാലത്ത് പലരും മതമ്മാറ്റം കൊണ്ട് രക്ഷപ്പെടാമെന്ന് കരുതുന്നു. ഉപനിഷത്തുകളെപ്പറ്റി അറിയാവുന്നവർ ചുരുക്കം.

വേദാന്തത്തിന്റെ കാതലും അന്തിമമായ സത്യവുമടങ്ങിയ മഹാവാക്യങ്ങൾ ഉപനിഷത്തുകളിലുള്ളത് അഞ്ചെണ്ണമാണ്. അവ: പ്രജ്ഞാനം ബ്രഹ്മം (ഋഗ്വേദം) അഹം ബ്രഹ്മാസ്മി (യജുർവേദം) തത്വമസി (സാമവേദം) അയം ആത്മ ബ്രഹ്മം (അഥർവ്വവേദം) എന്നിവയാണു ഈശോവാശ്യോപനിഷത്ത് ഗാന്ധിജിയുടെ ജീവിത ദർശനത്തെ വളരെ സ്വാധീനിച്ചിരുന്നു എന്ന് ഭാരതീയർ കരുതുമ്പോൾ വിദേശികൾ ബൈബിൾ വചനങ്ങളാണു ഗാന്ധിജിക്ക് പ്രചോദനവും നിശ്ചിതദാർശ്യവും നൽകിയതെന്ന് വിശ്വസിക്കുന്നു. ഹിന്ദുമതത്തിലും ക്രിസ്തുമതത്തിലും ധാരാളം സമാനതകൾ ഉള്ളതുകൊണ്ടാ യിരിക്കാം അങ്ങനെ ഒരു ചിന്താഗതി ഉടലെടുത്തത്. രണ്ടിലേയും സമാനതകളെക്കുറിച്ച് അജ്ഞരായവർ അവനവന്റെ മതത്തിലേക്ക് ശരിയെന്ന് വിശ്വസിക്കുന്നത് സ്വാഭാവികം. ഈശോവാസ്യത്തിലെ മൂന്ന് മന്ത്രങ്ങളിൽ മുഴുവൻ ഉപനിഷത്തുകളിലെ സാരമടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. ഈ ലോകത്തിലെ സകലതും ഈശ്വരനാൽ ആവരണം ചെയ്യപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. മറ്റുള്ളവരുടെ സന്തോഷത്തിനു വേണ്ടി ത്യാഗമനുഭവിക്കുന്നത് ഏറ്റവും ആനന്ദകരം ആത്മാർപ്പണത്തോടും ത്യാഗമനോഭവത്തോ ടും കൂടി ഈ ലോകത്തിൽ നമ്മുടെ ജോലികൾ ചെയ്യുക. എവിടേയും എല്ലാറ്റിലും തന്നിലും ഈശ്വരനെ കാണുന്നവർ ദുഃഖിക്കുന്നില്ല. മുണ്ഡകോപനിഷത്തിലെ താഴെ കാണുന്ന വരികളാണു ഭാരതം സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ള വിശ്വാസപ്രമാണം.

സത്യമേവ ജയതേ, നാന്ദ്രുതം
സത്യേന പന്മാവിതതോ ദേവയാൻ..
.....
...പരമം നിധാനം...

ഭാരതീയ ദർശനം ഓരോ കാലഘട്ടങ്ങളിൽ പുതിയ അറിവു കൾ നേടിയതായി കാണുന്നുണ്ട്. അതിനായി അവർ അന്വേഷണങ്ങൾ തുടർന്ന് കൊണ്ടിരുന്നു. ഒപ്പം ഈശ്വര പ്രാർഥനയും. ബ്രഹ്മദാരണ്യകത്തിലെ ഈ പ്രാർഥന മന്ത്രം ശ്രദ്ധിക്കുക.

അസതോ മാ സദ് ഗമയ
തമസോമാ ജ്യോതിർഗമയ
മൃതോർ മാ മൃതം ഗമയേതി

അസത്തിൽ നിന്ന് എന്നെ സത്തിനെ പ്രാപിപ്പിക്കണം. ഇരുട്ടിൽ നിന്ന് എന്നെ വെളിച്ചത്തിലേക്ക് പ്രാപിപ്പിക്കണം. മൃത്യുവിൽ നിന്ന് എന്നെ അമൃതത്തെ പ്രാപിപ്പിക്കണം. ഹിന്ദുക്കൾ നിത്യവും ചൊല്ലുന്ന ഗായത്രിമന്ത്രത്തിന്റെ അർത്ഥത്തിലും മേൽ പ്ലറഞ്ഞ പ്രാർഥനയുടെ സൂചനയുണ്ട്.

ഓം ഭൂ ഭുവർസഃ
ഓം തത് സവിതുർ വരേണ്യം

ഭർഗ്ഗോ ദേവസ്യ ധീ ഹി
ധിയോ യോ നഃപ്രചോദായത്

അല്ലയോ വരേണ്യനായിരിക്കുന്ന സവിതാവേ, നീ ഇരുളിനെ മാറ്റി നിന്റെ പ്രകാശത്താൽ ഇന്ദ്രിയങ്ങളെ നിറച്ചാലും. നിന്റെ പ്രകാശം കൊണ്ട് എന്റെ ബുദ്ധി പ്രചോദിതമായി ഭവിക്കട്ടെ.

സത്യത്തിന്റെ മുഖം മറച്ചു സർണ്ണാവരണം മാറ്റാൻ ബ്രഹ്മദാരണ്യകത്തിൽ ഒരു പ്രാർത്ഥനയുണ്ട്.
ഹിരണ്മയേന പാത്രേണ
സത്യസാ പി ഹിതം മുഖം
തത്ത്വം പുഷ്പന് പാ വ്രുണു
സത്യധർമ്മായ ദ്രുഷ്ടയേ

സത്യത്തിന്റെ മുഖം സർണ്ണമായ പാത്രംകൊണ്ട് മറക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അല്ലയോ സൂര്യദേവ (ഗായത്രി മന്ത്രവും സൂര്യനോട് പ്രാർഥിക്കുന്നു) സത്യസ്വരൂപനായ എനിക്ക് കാണുവാനായി അതിനെ മാറ്റിയാലും.

മതസഹിഷ്ണതയില്ലാത്തതാണു ഈ ലോകത്ത് ഇന്ന് നടമാടുന്ന അശാന്തിക്ക് കാരണം. സ്വന്തം മതം മാത്രം നല്ലതെന്ന മുഢചിന്തയിൽ മതഭ്രാന്തന്മാർ അജ്ഞത മുഖം ചെയ്യുന്ന പ്രവൃത്തികൾ ഈശ്വരന്റെ പേരിലാണെങ്കിലും സാന്താനെ പ്രീതിപ്പെടുത്തുന്നവയാണു. പണത്തിന്റെ ശക്തിയിൽ ഇല്ലാത്ത അത്ഭുതങ്ങൾ കാട്ടി ഓരോരുത്തരും അവരവരുടെ മതത്തെ മഹത്വപ്പെടുത്തുമ്പോൾ പാവം മാനവരാശി ക്രൂശിക്കപ്പെടുന്നു. നമ്മൾ എല്ലാവരും ഒന്നായിരുന്നുവെന്നും കാലാന്തരത്തിൽ സാർഥ്തൽപ്പരരുടെ ചതിയിൽപെട്ട് വേർപിരിഞ്ഞ് നമ്മൾ അന്യരായി പരസ്പര വിദ്വേഷികളായ് തീർന്നതാണെന്ന് മനസ്സിലാക്കാനുള്ള കാലം അതിക്രമിച്ചു. മരണശേഷം കിട്ടുന്ന സർഗ്ഗമെന്ന പ്രലോഭനങ്ങൾക്കെങ്കിലും വഴങ്ങാതിരിക്കാനുള്ള വിവേകവും വിജ്ഞാനവും മനുഷ്യർ നേടാൻ ശ്രമിക്കേണ്ടതാണു. ജാതിവ്യവസ്ഥ എന്ന തിന്മയെ മുതലെടുത്ത്കൊണ്ട് മതപരിവർത്തനങ്ങൾ നടക്കുമ്പോൾ യഥാർത്ഥ ഹിന്ദുവിനു ഗീതാ വചനം 21-ആം വാക്യം വായിച്ച് ആശ്വസിക്കാം.

”ഏതേത് ഭക്തൻ ഏതേത് ദേവതയെ ശ്രദ്ധയോടെ ഭജിക്കാനിച്ഛിക്കുന്നുവോ അതാത് ഭക്തന്റെ ആ ശ്രദ്ധയെ തന്നെ ഞാൻ ദ്രുഢമാക്കി തീർക്കുന്നു. അർത്ഥം = ഏത് മുർത്തിയെ ഭജിച്ചാലും അതിനുള്ള ശ്രദ്ധയെ ദ്രുഢപ്പെടുത്തുന്നത് എല്ലാ വിഭാഗീയതകൾക്കും അതീതമായി വർത്തിക്കുന്ന പരമാത്മാവിനെ. ആദിയിൽ വചനം ഉണ്ടായിരുന്നു. വചനം ദൈവത്തോട് കൂടെ ആയിരുന്നു. വചനം ദൈവം ആയിരുന്നു. ആ വചനം ആദിയിൽ ദൈവത്തോട് കൂടെ ആയിരുന്നു. (ജോൺ 1:1) ഹിന്ദുയിസത്തിലെ ബ്രാഹ്മണങ്ങളിൽ പറയുന്നു. പ്രജാപതി വൈ അഗ്രേ അസത് - ആദിയിൽ പ്രജാപതിയുണ്ടായിരുന്നു. അത് ബ്രഹ്മം എന്ന വാക്കായിരുന്നു. (Abraham.എന്ന വാക്കിന്റെ ആദ്യത്തെ അക്ഷരം മാറ്റി അവസാനമിട്ടാൽ അത് ബ്രഹ്മ എന്നാകുന്നു) തസ്യ വാഗ് ദ്വി ത്യ - ദൈവം അവനോട് കൂടിയായിരുന്നു. വാഗ് വൈ പരബ്രഹ്മൻ = വാക്ക് പരമമായ ബ്രഹ്മം അതായത് ദൈവമായിരുന്നു. ക്രൂന്ധീയ വിശ്വാസമനുസരിച്ച് വാക്ക് ക്രൂന്ധുദേവന്റെ രൂപത്തിൽ ഒരിക്കൽ എന്നേക്കുമായി അവതരിച്ചു. എന്നാൽ ഹിന്ദുമത വിശ്വാസപ്രകാരം ദൈവാവതാരം ശാശ്വതമായ സത്യമാണ്. വാക്ക് ഒരു ചരിത്രരൂപമായി ബന്ധപ്പെട്ട് കിടക്കുന്നില്ല. കാരണം മനുഷ്യന്റെ ആവസ്ഥമനുസരിച്ച് “ വാക്ക് ” പല തവണ അവതരിക്കുന്നു എന്ന് ഹിന്ദുക്കൾ വിശ്വസിക്കുന്നു. ഹിന്ദുമതത്തിലെ പുനർജന്മവും, കർമ്മഫലവും പ്രകടിപ്പിക്കുന്ന വരികൾ ബൈബിളിലുണ്ട്. റബ്ബി, ഇവൻ കുരുടനായി പിറക്കതക്കവണ്ണം ആർ പാപം ചെയ്തു? ഇവനോ, ഇവന്റെയമ്മയപ്പന്മാരോ? ഗലാത്യർ 6:7 ഇതു വീണ്ടും സ്ഥിരീകരിക്കുന്നു. ദൈവത്തെ പരിഹസിച്ച്കൂടാ. മനുഷ്യൻ വിതക്കുന്നത് തന്നെ കൊയ്യും. മനുഷ്യരെ കൂഴക്കാനുള്ള ചോദ്യങ്ങളുമായി വരുന്നത് എപ്പോഴും പാമ്പാണു. വനപർവ്വം 180 ൽ യുധിഷ്ഠിരനോട് “ ഒരു പാമ്പ് ചോദിക്കുന്നു. വേദങ്ങൾ ബ്രാഹ്മണനുണ്ടാകണമെന്നാശിക്കുന്ന ഗുണങ്ങൾ ഒരു ശുദ്രനുണ്ടെങ്കിൽ അവനു ബ്രാഹ്മണനാകാൻ അർഹതയുണ്ടോ? യുധിഷ്ഠിരൻ ഉണ്ടെന്ന് മറുപടി നൽകുന്നു. ജന്മം കൊണ്ടല്ല കർമ്മം കൊണ്ടാണു ജാതി നിർണ്ണയം എന്ന് ചുരുക്കം. ഇത് മനസിലാക്കാൻ കഴിവില്ലാതെ വിത്തുകാളയെപോലെ താഴ്ന്നജാതികാരിയുടെ വീട്ടിലേക്ക്

സംബന്ധത്തിനു പോകുന്ന ഒരു ജാതിപിശാച് നേരെ വരുന്ന നിഴൽ കണ്ട് തീണ്ടൽ ഉണ്ടാകുമെന്ന് കരുതി പേടിച്ച് വിറച്ചത് എത്രയോ രസാവഹം എന്ന് ചിന്തിക്കാൻ ഇന്ന് പലർക്കും കഴിയുന്നില്ലെന്നുള്ളത് ശോചനീയം. പകരം ജാതിയുടെ ആവൃതത്തിൽ അഭിമാനിക്കാനാണു പലർക്കും വാസന. ചിലർ മതം മാറുന്നത് പുണ്യമായി കരുതുന്നത് വേദങ്ങളും ഉപനിഷത്തുകളും ഗീതയും എന്തിനു സാധാരണ പ്രാർത്ഥനപോലും അറിയാത്തതുകൊണ്ടാണു. ഹിന്ദുക്കൾ ബഹുദൈവവിശ്വാസികളും വിഗ്രഹാരാധകരുമാണെന്ന് പരക്കെ വിശ്വസിച്ചുവരുന്നുണ്ടെങ്കിലും ഹിന്ദുക്കളുടെ ആദ്യ വേദമായ ഋഗ്വേദം പറയുന്നത് "ഏകം സത് ബഹുത വദന്തി" എന്നാണു. അതായത് സത്യം ഒന്നേയുള്ളൂ. മനുഷ്യർ അതിനെ ബഹുവിധത്തിൽ പറയുന്നു. അനവധി രൂപങ്ങളുള്ള മുർത്തിയാണു ബ്രഹ്മമെന്നും അത് ഏകമാണെന്നും ഹിന്ദുക്കൾ വിശ്വസിക്കുന്നു. സകല ചരാചരങ്ങളിലും ഈശ്വരൻ നിറഞ്ഞ് നിൽക്കുന്നു. പ്രകൃതിയിലെ എല്ലാ ജീവജാലങ്ങളും, ജീവനില്ലാത്തവയും, ഈശ്വരന്റെ തന്നെ പ്രതിരൂപങ്ങളായതിനാലാണു വിഗ്രഹാരാധന ഹിന്ദുക്കൾ നടത്തുന്നത്. ഗീത പറയുന്നു. - എന്തെ ഏത് രൂപത്തിലും നീ കാണുന്നപോലെ ആരാധിക്കുക. രൂപം പ്രധാനമല്ല. പേരും വാദിക്കാനുള്ളതല്ല. ഭഗവാനോടുള്ള നിറഞ്ഞ ഭക്തിയാണു പ്രധാനം. വിഗ്രഹത്തെ ദൈവമായല്ല ദൈവത്തെ വിഗ്രഹത്തിൽ കാണുകയാണു. വിഗ്രഹാരാധന തെറ്റാണെന്നുള്ളതിനെപ്പറ്റി യജുർവേദം ഇങ്ങനെയാക്കെ പറയുന്നു. "ദൈവത്തിന്റെ രൂപം മനുഷ്യനു ഉണ്ടാക്കാൻ കഴിയില്ല. കാരണം മനുഷ്യബുദ്ധിക്ക് ഗ്രഹിക്കാൻ കഴിയാത്തവിധം ആ രൂപം അവനു അപ്രാപ്യമാണു. ദൈവത്തിനു രൂപവും ശരീരവുമില്ല. രൂപങ്ങളെ ഉണ്ടാക്കി ആരാധിക്കുന്നവർ അന്ധകാരത്തിലാണു മുർത്തികളെ ആരാധിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കുന്നവർ കൂടുതൽ അന്ധകാരത്തിലേക്ക് വീഴുന്നു. ഋഗ്വേദം പറയുന്നത് "ഒരു ദൈവമേയുള്ളൂ അവനെ ആരാധിക്കുക. എല്ലാ പ്രശംസകളും അവനു വേണ്ടി മാത്രം എന്നാണു. .

ഹിന്ദുമതത്തിന്റെ സവിശേഷത ഒരു വ്യക്തിയുടെ ഭക്തിയിൽ, ആരാധനക്രമത്തിൽ, വിശ്വാസത്തിൽ അത് ഇടപെടുന്നില്ലെന്നുള്ളതാണു. ഹിന്ദുമതവിശ്വാസിയായ ഒരാളുടെ നാലു മക്കളിൽ ഒരാൾ വിഷ്ണുഭക്തനും, രണ്ടാമത്തെയാൾ ശിവഭക്തനും, മൂന്നാമത്തെയാൾ ഭഗവതിഭക്തനും, നാലാമത്തെയാൾ ഹനുമാൻ ഭക്തനുമാണു. ഈ വിശ്വാസവും അതിനോടനുബന്ധിച്ച ആരാധനകളും അവരെ തമ്മിൽ അകറ്റുന്നില്ല. ഓരോരുത്തർക്കും മറ്റുള്ളവരുടെ പ്രാർത്ഥനയിൽ പങ്ക് കൊള്ളാനും സാധിക്കും. ബ്രഹ്മ വിഷ്ണു മഹേശ്വരന്മാരെ ഒറ്റയായി കാണുന്നത് കൊണ്ടാണു സാധിക്കുന്നത്. നാനാത്വത്തിൽ ഏകത്വം ദർശിക്കാനുള്ള ഭാരതീയരുടെ അപൂർവ്വ സിദ്ധി അവർക്ക് സമാധാനം നൽകുന്നു. മറിച്ച് ഒരു ദൈവമേയുള്ളൂ എന്ന് വിശ്വസിക്കുന്ന സംഘടിത മതത്തിലെ സ്ഥിതി ആലോചിക്കുക. ആ മതത്തിലെ ഇതര വിഭാഗങ്ങളിൽ വിശ്വസിക്കുന്ന ഏകോദരസഹോദരി സഹോദരന്മാർക്ക് ഒരുമിച്ച് ആരാധന പ്രയാസമാണു. കാരണം ഓരോ വിഭാഗത്തിന്റെയും സ്ഥാപകർ നിർദ്ദേശിച്ചിട്ടുള്ള ആരാധനക്രമത്തിന്റെ ബന്ധനത്തിലാണവർ. ഈ പ്രതിബന്ധം അവരെ തമ്മിൽ മാനസികമായും, ശാരീരികമായും അകറ്റുന്നു. അവരിൽ വൈരാഗ്യം, ശത്രുത എന്നിവ നിറയുകയും, സ്നേഹബന്ധം ഉലയുകയും ചെയ്യുന്നു. അവർ വസിക്കുന്ന സമൂഹത്തിൽ അശാന്തി പരക്കുന്നു. സാന്താൻ വിജയശ്രീലാളിതനാകുകയും ദൈവം മനുഷ്യരെ തീ കൊണ്ട് നശിപ്പിക്കുന്നതിനെപ്പറ്റി ചിന്തിക്കുകയും ചെയ്യാൻ സാധ്യതകൾ ഏറുന്നു. മതത്തെക്കാൾ മനുഷ്യൻ ഈശ്വരനെ സ്നേഹിക്കാൻ ശ്രമിക്കണം. നിരപരാധികളെ കൊന്നൊടുക്കിയാൽ ദൈവം സന്തുഷ്ടനാകുമെന്ന് കരുതുന്വോൾ ഈ ലോകം സാന്താനടിയാവുകയാണെന്ന് ബുദ്ധിയുള്ളവർ മനസ്സിലാക്കേണ്ടതാണു.

ഈശ്വരന്റെ പേരു് ചൊല്ലി മനുഷ്യർ തമ്മിൽ കലഹിക്കുന്നത് നിർഭാഗ്യകരമാണു്.

എഴുന്നൂറോളം വർഷം ഹിന്ദുസ്ഥാൻ അടക്കി ഭരിച്ച മുസ്ലിംമത ഭരണാധികാരികൾ ഹിന്ദുക്കളെ നിർബ്ബന്ധപൂർവ്വം മതം മാറ്റിയിട്ടും ജാതിവ്യവസ്ഥയിൽ നിന്ന് രക്ഷ നേടാൻ ക്രൂരമായ സുവിശേഷകർ അവരെ സ്നേഹപൂർവ്വം ഉപദേശിച്ചിട്ടും ഇന്നും ഹിന്ദുസ്ഥാനിൽ ഹിന്ദുക്കളുടെ എണ്ണത്തിനു കുറവില്ലാത്തത് അവരുടെ വിശ്വാസങ്ങളിൽ അവർ അടിയുറച്ച് നിൽക്കുന്നത് കൊണ്ടാണു. ഓരോരുത്തർക്കും അവരുടെ വിശ്വസ്തമനുസരിച്ച് ജീവിക്കാനുള്ള പരിപൂർണ്ണ സ്വാതന്ത്ര്യം ഈ മതം നൽകുന്നു. എല്ലാ മതങ്ങളും ഒരേ ഈശ്വരനെ ലക്ഷ്യമാക്കുന്നു എന്ന് ഹിന്ദുക്കൾ വിശ്വസിക്കുന്നു. അത് കൊണ്ട് ഒരു ദൈവത്തെ സ്രഷ്ടിച്ച് അതാണു ദൈവം വേറെ ദൈവമില്ലെന്ന് ഹിന്ദുയിസം പറയുന്നില്ല. ആ ദൈവത്തെ സ്വീകരിച്ചില്ലെങ്കിൽ നരകം പുകുവെന്നും, ജീവിതം

വ്യർഥമാകുമെന്നുള്ള ഭീഷണികൾ മുഴക്കുന്നില്ല. തത്വമന്ത്രി എന്ന വേദവാക്യത്തിന്റെ മഹത്വം ഇവിടെ വെളിപ്പെടുന്നു.

കാക്കതൊള്ളായിരം അരുതായ്മകൾ കൽപ്പിക്കുന്നില്ല. സംഘടിത മതത്തിലെ ചില വിഭാഗക്കാർ മത നിയന്ത്രണത്തിന്റെ കയ്പ് സഹിക്കാൻ വയ്ക്കാതെ അതിൽ നിന്നും മാറിപോകാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നെങ്കിലും മരിച്ചാൽ കിട്ടുന്ന സ്വർഗം എന്ന പ്രലോഭനത്തിൽ ഒരു പക്ഷെ പിടിച്ച് തുങ്ങി കിടക്കുകയായാറിരിക്കും.. ഈ ഭൂമിയെ ഇത്ര മനോഹരമായി സൃഷ്ടിച്ച ദൈവം ഒരിക്കലും സൗന്ദര്യം ആസ്വദിക്കുന്നതോ, അനുഭവിക്കുന്നതോ പാപമായി കാണുകയില്ല. പുരാതന ഭാരതം സാഹിത്യ ശാഖക്ക് നൽകിയ വിലമതിക്കാനാകത്ത സംഭാവനകളാണു വേദങ്ങളും, ഉപനിഷത്തുകളും, ഇതിഹാസങ്ങളുമൊക്കെ, അവയുടെ ആത്മീയ മൂല്യങ്ങൾക്ക് പുറമെ. 1200 വർഷം നില നിന്ന തക്ഷശില എന്ന സർവ്വകലാശാല പുരാതന ഭാരതത്തിൽ ആയിരുന്നു. അവിടെയാണു നളന്ദ സർവ്വകലാശാലയും ഉണ്ടായിരുന്നത്. നളന്ദ എന്നാൽ “കൊടുത്തത് പോര” എന്നാണത്രെ അർത്ഥം. . വിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് അറിവ് പകരുന്ന അദ്ധ്യാപകനു അത് എത്ര കൊടുത്താലും പോരാ എന്നു തോന്നുമല്ലോ?

ജാതി വ്യവസ്ഥയെക്കുറിച്ച് ഭാരതത്തിലെ ഹിന്ദുക്കളെ ബോധവൽക്കരിക്കുകയാണ് ഹിന്ദുസംഘടനകൾ ചെയ്യേണ്ടത്. അതിനായി വേദങ്ങളുടേയും ഉപനിഷത്തുകളുടേയും ഗീതയുടേയും ഭണ്ഡാരങ്ങൾ തുറന്ന് കാട്ടേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അജ്ഞതയാണു എല്ലാ പ്രശ്നങ്ങൾക്കും കാരണം. അതു ഉന്മൂലനം ചെയ്യുയാണ് ഏതൊരു പുരോഗമന പ്രസ്ഥാനത്തിന്റേയും ഉദ്ദേശ്യമായിരിക്കേണ്ടത്. കേരള ഹിന്ദുസ് ഓഫ് നോർത്ത് അമേരിക്കക്ക് ഇക്കാര്യത്തിൽ പലതും ചെയ്യാനാകുമെന്നാശിക്കാം.

ശുഭം